

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

6. fejezet

Fénykard
Reményében

- Mire vársz... tedd meg! – nyögte ki Selene, miközben egyre fojtogatta a dühödtt Sith, kinek alig egy perce próbálta kioltani az életét. Jól tudta, hogy Sigil már ötször is kitekerhette volna a nyakát ekkorra, hiszen már méltán ismerte férfi vékony karjainak roppant erejét, melyek sok esetben még a duracélt is meghajlították.

De akkor miért nem tette meg?

Mintha a férfi sokkal inkább elnyújtani akarta volna haláltusáját a csendes éjszaka közepette, szép lassan kiszorítva belőle a szuszt, egy erőteljes roppantás helyett. S az utolsó pillanatban a kor törte férfi közelebb hajolt hozzá, miközben viharos gyorsasággal csillapodott le a szemeiben sárgásan tomboló harag heves tüze, egészen, míg ismét barnás árnyalatú nem lett Sigil tekintete.

- Most már láttad őt, farkasszemet nézhettél vele – eközben szép lassan engedett valamicskét az érdes ujjainak iszonyatos erejű szorításából, úgy, hogy éppen csak szóhoz juthasson a twi'lek, de még a legcsekélyebb esély se kínálkozhasson arra, hogy bárki is meghallhassa kétségbeesett kiáltását. – Mindkettőnkben ott lakozik a sötétség, a különbség az, hogy én már kordában tudom tartani. De te semmit sem változtál, Shmir, a sportszerű gyilkolás ösvényén maradtál. Hát ennyire nehéz tanulni is a tegnaptól, ahelyett, hogy elfelednéd?

- Nincs választásom... én sem akarom megtenni. A Birodalom kicsinál, ha nem teszem meg – a férfi ugyan látta a nő elméjében, hogy az igazat beszéli, ám ez a tény egy cseppet sem érdekelte. A twi'lek magának köszönheti a bajt, hát tapasztalja is meg a következményeket. Ő egyedül annyit tehetett volna, ha nőt nem a Birodalom karmai közé veti, hanem maga tanítja némi jó modorra, azonban az túl macerás lett volna az akkori helyzetében. Mellesleg, már rég rászolgált az előtte állókra.

- Na és? Szerinted velem, vagy velük nem akarják ugyanezt tenni? Anélkül is a fedélzeten maradhattál volna, hogy bárkinek is az életére törsz.

- És mégis meddig? – nyögte ki Selene még mindig a férfi iszonyatos erejű szorításával küszködve. – Ezek tökkelütöttek egy hónap alatt megöletik magukat, velünk együtt. Vagy tényleg azt hiszed, ez a végtelenségig így mehet majd? Nekem valódi élet kell, ahol nem kell minden egyes nap azoktól a fehérpáncélos mocskoktól rettegnem. Egy olyan, ahol a saját belátásom szerint rendelkezhetek a sorsom felől.

- Pechedre, annak már mindegy – Sigil meglepő módon eleresztette a nőt, aki a már számtalan alkalommal újraforgatott levegőt heves zihálással magába szippantva roskadt a fedélzet fémes talajára. – Elintézem, hogy legyen még egy megálló a Taris előtt, addig nem esik majd bántódásod, erről kezeskedem. És amikor odaértünk, nyomtalanul felszívódhatsz, mondhatni új életet kezdhetsz. De ha maradsz, nos... gondoskodni fogok róla, hogy a Sith, akit az előbb láttál, végre méltán olthassa a szomját. Megértetted?

- Igen... – felelte Selene rekedt hangon, még mindig hevesen kapkodva az éltető levegőt. – *De ne számíts rá, hogy elmenjek. Ég nem adom fel, nem ilyen könnyen...* – tette volna hozzá legszívesebben a twi'lek, ám nem tehetette, hiszen a férfi helyben kioltotta volna az életét, kinek újabb szavai egy szempillantás alatt szakították félbe gondolatmenetét.

- Ha megbocsájtasz, már rég aludnom kellene – közölte a kor törte férfi, miközben úgy feküdt vissza ágyába, mintha mi sem történt volna, majd a nő is követte példáját, szigorúan az álca fenntartása érdekében.

Másnap a Reaver sebesen tört elő a kozmosz végtelenéből Taris étellel – és legfőképp birodalmiakkal – teli világa felet. Ventris már nem is hitt a szemének, lelkének egy része azt hitte, sosem érnek már ide, Mira pedig tiszta szívből remélte ezt. Egykori Jediként nehezebb esett asszisztálni egy ilyesfajta küldetésben, persze Fenn felajánlotta neki, hogy a hajón marad, a legcsekélyebb szerepet sem játszva az egészben, de az koránt sem lett volna az igazi.

Végre újfent közös bevetésen lehetnek.

- Nos, Ventris, én hallgatlak – ekkor a Miránál nem sokkal idősebb lány meglepetten fordította felé kék szemeinek fényűzően ragyogó pillantását. – Elárulnád, mégis mit akarunk itt meglovasítani, és legfőképpen azt, hogy honnan? – Leana csak ekkor kapott észbe: még egy mukkot sem szólt az egészről, de még az álmaiban sem, melyeket Jaris oly kíváncsian hallgatott, minden egyes éjjelen.

- A legújabb birodalmi csillagromboló tervrajzait kellene megkaparintanunk egy erősen őrzött létesítményről, mely pontosan az... – ekkor az éppen most ideérő Sigil élesen vágott bel mondandójába, ki különös mód, teljes mértékben tisztában volt az elhangzottakkal. Hihetetlen, mily módon élezheti ki az Erő még egy hozzá hasonló öregember hallását is, ki ezt már természetesnek vette.

- Egy birodalmi létesítményből?! Neked elment az eszed, előbb lövik szét ezt az ócskavasat, mielőtt egyáltalán megpillanthatnád azt a helyet. Oda egy hadsereg kell, nem hat ember és egy rozoga úrteknő – harsogta az öreg mély torokhangon, szinte már őrjöngve, azonban Fenn koránt sem volt ilyen pesszimista.

- Én be tudok repülni, nincs benne semmi lehetetlen. Lehet, hogy a Reaver első látásra egy ócskavasnak tűnik, de hidd el, jól bírja az öreglány – legalábbis csak remélte, mást nemigen tehetett. Nem is értette túlzottan Sigil felháborodását, ennél jobb helyzetbe nem kerülhetnek.

Ha valaha is esélyük volt rá, hogy véghezvigyék a lehetetlent, az most van.

- Talán, és talán még ki is tudsz repülni vele, vagy pedig mind ott pusztultok – szögezte le halál komoly arccal.

- „Pusztultok”?! És veled mi lesz? Te is a legénység tagja vagy, ha már elfelejtetted volna – jelentette ki Jaris, akinek igencsak szemet szúrt ezen szófordulat, melynek szóvá tételére a kor törte férfi széles mosollyal reagált.

- Én alapjában véve, túlélőtípus vagyok, már számtalan alkalommal kerültem ki ennél ezerszer rosszabb helyzetekből is.

- Akárcsak mi – mutatott rá Carl a nyilvánvalóra. Nem volt valami aktív mostanság, biztosan valami rosszat ehetett a múltkor, ám ma, hosszas rosszullét és émelygés után, ismét csúcsformában érezte magát!

- Talán, de ha még szerencsénk is lesz, akkor sem úszhatja meg mindannyiunk. Az ég szerelmére, legalább szerezzünk pár fénykardot, hogy méltán tudjunk védekezni!

- A legutóbb nem azt mondtad, hogy már nem tudsz újabbakat szerezni? – mutatott rá Fenn a tagnap folyamán elhangzottakra.

- Egyedül nem is. Egyébként sem gondoltam volna, hogy a világ egyik legjobban őrzött katonai létesítményének a létező legféltettebb titkát akarjátok megkaparintani, ahhoz legalább egy jól összeszokott csapatra, egy jól összerakott bárkára, valamint egy kisebb hadiflottára lenne szükségünk. Bár ezeknek most épp híján vagyunk, de pár fénykard mindenképpen javítana az esélyeinken...

- Várj, kitalálom: te történetesen tudsz egy helyet, ahol biztosan szerezhetünk? – erre Sigil rögvest rábólintott, örömmel tudomásul véve, hogy elmarad a kisebb szónoklata, amivel az ex-Jedit szándékozott lebeszélni az akció korai indításával kapcsolatban. – Megosztanád velünk, hol van az a hely, pontosan?

Három nappal később:

- Ajánlom, hogy igazad legyen – sziszegte Ventriss finom ajkai közül, az ősz hajú férfi felé fordítva a még mindig hitetlenkedő szemének pillantását. Még most sem hiszi el, hogy ezúttal egy könnyed kitérő helyett a „*drágalátos*” kapitánya tett egy száznyolcvan fokos fordulatot hajójával, majd a galaxis minden létező helye közül épp ide kellett mennie. – Nem szívesen venném tudomásul, hogy a semmiért rángattak keresztül a fél univerzumon. Különösen miattad nem.

- Tudom, hogy még nem tudtunk rendesen megismerkedni, de azért jobb, ha megszokod a tényt, hogy nekem mindig igazam van. Amikor innen elmegyünk, már legalább három fényszabályánk lesz, amennyiben nem csesztek el mindent – ekkor minduntalanul erősödő rázkódás lett úrrá a Reaver kicsiny hajóteste felett, melyből a kor törte férfi könnyedén meg tudta állapítani:

Éppen most léptek be a légkörbe.

- Nem fogunk – jelentette ki Mira, szinte már önelégülten, bár egyáltalán nem volt biztos az igazában. Azonban már annyira szeretetne egy saját kardot, hogy egyszerűen nem hajlandó szembenézni a kudarc lehetőségével.

- Én biztosan nem! – harsogta büszkén Dahn, miközben abbamaradt fedélzet egy kisebb földrengéssel azonos erejű rázkódása, s ez méltán jelezte a tényt, miszerint már csak percek választják el őket a talajtéréstől, éppen ezért most mindenki újfent leellenőrizte felszerelését. Ez Sigilnek ment a legkönnyebben, kinek nem kellett mást tennie, mint végigsimítania érdes, egy ősrégi sebhely által tarkított kezét a hajlótott markolatú fénykardjának sima markolatán.

A többiek viszont nem egy sugárvetőt, gránátot, és egyéb robbanószerkezetet vittek magukkal, melyeket most mind egy szálíg le kellett csekkolniuk, elvégre elég kellemetlen lett volna, ha épp harc közben derülne rá fény, hogy az ellenségközé hajított gránát már évek óta működésképtelen – bár így is alaposan megugrasztaná őket, de valahogy mégsem lenne az igazi, főleg Carl számára nem.

Már mindenki végzett ezzel, Fenn kivételével, aki olyan finoman tette le kék szemének egyik fénypontját, az egész bolygót lefedő, örökkön-örökkön sebesen nyüzsgő városnak a roppant felhőkarcolók szürkés falai által övezett

leszállóplatformra, amennyire azt csak lehetséges. Ugyanis nem akarta túlzottan magára vonni a Birodalom figyelmét, még korántsem.

- Megjöttünk! – kiáltotta hátra a többieknek szívélyesen, majd a masszív, fémesen csillogó rámpa lenyitása után magához ragadta a legközelebbi sugárvetőt karjával, majd sebes lépteinek és már emberfeletti fürgesége ötvözése által a leges-legutolsóként léphetett a roppant ekumenopolisz nyüzsgő felszínére. – Szóval, hol vannak azok a kardok? – kérdezte a kor törte férfi felé irányozva szemeinek pillantását a magasban lévő platform körül sebesen cikázó légisiklók jellegzetes lármájában.

- Azt nem tudom pontosan – ábrándította ki őket egy csapásra Sigil. – Amikor a legutóbb jártam itt, – úgy tíz évvel ezelőtt – úgy hallottam, egy újjgazdag férfi tart egyet a széfjében. Akkoriban még a szomszédos a felhőkarcolóban lakott, a 625. emeleten. A másikat odalent kerestétek a felhőkarcolók árnyainak sötétjében, ahol már a bűnözőké a terep. Ott mindig akad egy eladó példány...

- De nekünk egy garasunk sincs, azok pedig egy vagyont érnek – szakította félbe a férfi mondandóját Carlos értetlenkedve, valahogy nem esett le neki, miért is mondta az öreg előtte való nap „*Alaposan fegyverkezzetek fel, mert ez egy kemény menet lesz!*”. S ez különösképp azért volt furcsa, mert ha valaki, ekkor ő sosem fizetett semmiért sem, amennyiben meg lehetett az szerezni egy sugárvetővel.

- Erre van a sugárvetőd! – nevetett fel a férfi, miközben egyre csak homályos emlékeiben kotorászott, mely egyre csak a 526-os számot sugallta számára. Ennyi év távlatából az öreg koránt sem volt, nem is lehetett biztos agyának göcsörtös tekervényiben. Persze neki mindegy volt.

Egyébként is, csupán az időt próbálta húzni vele.

- Gondolom, ha bármelyiket elcsenjük, akkor fél Denon a nyakunkon lesz – ugyanis így hívták a galaxis azon rejtélyes zugát, ahová érkeztek. A planétát, mely egyike közt volt azon néhány helynek, hol egy egész bolygóra kiterjedő város létrejöhetett. Fenn nem is ismert többet ezen különös világ, Coruscant, Nar Shaddaa, valamint az egykoron Tarison ékeskedő kivételével, mely csak nagyrészt lett újjáépítve.

- Több is, mint a fele.

- Ez esetben szétválunk, hogy remélhetőleg egy időben szerezhessük meg a kettőt. Te, Mira és Selene felmentek a páncélszekrényhez, mi pedig – tehát Jaris, Dahn, és Leana – lemegyünk és kirámoljuk az egyik kereskedőt.

- A számból vetted ki a szót – jelentette ki az öreg széles mosollyal az arcán, így a saját szemével bizonyosodhat meg afelől, hogy a twi'lek otthagya-e őket, vagy pedig neki kell majd kioltania az életét.

A pillanat rövidesen el is látszott érkezni, mivel Fennék gyorsan megindultak Denon sötétjének irányába, s ők rövidesen a szomszédos, felettük több száz méterrel tornyosuló felhőkarcoló felé vették az irányt. Szép lassan, halk léptekkel közeledve felé, a lehető legfeltűnésmentesebben haladva a sűrűn lakott planéta most különös mód, ritkásan járt utcáin. Haladásuk közepette a kor törte férfi próbálta ugyan megjósolni, mi is jár a twi'lek fejében, azonban annak minden egyes mozdulata azt sugallta, koránt sem fog szó nélkül leköszönni innen.

Ám ekkor valami más vonta magára a figyelmét.

- Sajnálom, amit tegnap mondtam – törte meg Mira a csendet, az öregember felé fordítva zöld szemének mindent, csak bűnbánást nem sugárzó pillantását, miközben még jó néhány percnyire jártak a roppant épülettől. Az ember azt hinné, a kapitány igyekszik minél közelebb landolni a kiszemelt célponthoz az ilyen esetekben.

- Amennyiben ezt nem azért mondd, mert azt akarod, hogy Jedit faragjak belőled, közlöm veled, hogy egyáltalán nem sértettél meg vele, határeset – közölte Sigil teljességgel az igazat mondva, elvégre a legutóbbi ember, kinek megmentette az életét, vérdíjat tűzött ki a fejére, aztán kis híján megölette, és azóta is üldözi azt a szerencsétlent, akinek átrakta szerény úralkalmatosságára az eredetileg a sajátjára gondosan felcsempészett nyomkövetőt.

Pedig viszonzásképp csak a cirkálóját vette „kölcson” az illetőnek, majd annak rendje és módja szerint vissza is szolgáltatta azt – darabokban.

De hiába, az emberek olyan hálátlanok manapság...

- De miért nem?! – csattant fel a lány szinte már felháborodva. – Te is tudod, hogy kiválóak a képességeim és már alaposan ismerem az Erőt. Már csak egy tanítóra lenne szükségem, egy mentorra, aki lefekteti az alapokat. Egy olyan emberre, mint te. Nem értem, hogy miért nem akarod vállalni...

- Mert ez nem így működik. Időbe telik, hogy a mester kiválassza a tanítványát, ez nem úgy megy, hogy beajánlkozol egy jöttmentnek, kivel alig három napja találkoztál, mondván: „Hé, te, nem akarsz a mesterem lenni?”

- És akarsz? – faggatta tovább Mira.

- Reménytelen... – sóhajtott fel az öreg, ám ekkor eszébe jutott, hogyan is fordíthatná az előnyére mindezt. – Látod azt a követ? – mutatott rá az utca túloldalán heverő, még korábban letört fémdarabra. – Hozd ide, és választ kapsz!

- Azt a követ? – ismételte el a lány értetlenül, miközben az az erős, s egyáltalán nem alaptalan érzés fészkelte be magát elméjébe, miszerint épp madárnak nézi őt az öregember. – Mégis mi köze lenne a Jedivé váláshoz egy fémdarabnak?

- Jelképezi az akaratot. Azt, hogy ténylegesen a tanítványommá szeretné-e válni. Tehát ha megteszed, tudni fogom, hogy nem csak a szád járt és tényleg lovag akarsz lenni. Ám, ha nem... nos, akkor már most letehetsz az egészről és életed végéig bánni fogod a döntésedet. Már ha valóban ezt akarod...

- Ezt akarom – vágta rá Mira határozottan, majd az erőhasználók számára mindenható Erő segítségével, szép lassan feléjük kezdte húzni az érdes fémdarabot. Egész jól is boldogult a feladattal, amíg a férfi rá nem csapott Wess kecses kézfejére.

- A kezeddal hozd ide, ne az Erővel.

- Rendben – sziszegte a lány dühösen, majd megindult a kérdéses kődarab felé, tökéletesen beváltva Sigil tervét. Most már végre kettesben lehet Selene-vel, s remélhetőleg már csak egyedül áll majd itt, mikor Mira visszatér. Ez a lány lépteinek sebességéből ítélve, várhatóan nem ölelt fel egy túl hosszú időtartamot.

Ezért igyekezett rövidebbre fogni párbeszédüket.

- Nos Selene, hogy döntöttél? – érdeklődte meg a kor törte férfi, bár már előre tudta a nő válaszát. A benne élő jedi azonban adni akart számára egy esélyt.

- Maradok. Meg kell ölnöd, hogy ez másképp legyen.
- Miért is? Mégis mit ígértek neked, hogy ennyire véghez akarod vinni ezt a megbízatást, mikor tudod, ez csak egyféleképpen érhet véget.
- Egy új életet – vágta rá Selene nemes egyszerűséggel, mostanra már komolyan hitt az egészben, a legfurcsább dolog történt vele, mely egy hozzá hasonló, tapasztalt fejedéssel valaha is megeshet. Elhitte a Birodalom ígérését.
- De a másvilágon! – nevetett fel Sigil, ki oly sokszor hallotta már ezen szavakat, melyek minden esetben a kérdéses személy módszeres felkoncolásával végződtek, egyszer jóformán majdnem az övével. – Ostobább vagy, mint hittem, ha tényleg bedóltél ennek. Még ha nem is vágatod ki magad a légzsilipen, sőt, egészben visszaérsz egy sikeres küldetés után, az a szemét helyben agyonlövet. Már ha szerencséd van, máskülönben azt fogják tenni veled, amit kudarc esetén terveztek.
- Van más választásom? Tudod, ezek az emberek koránt sem tudnak rólad annyit, mint én – persze ez fordítva is éppoly igaz. – Tudom, hogy már te is jártál így. És te talán másképp cselekedtél? – a férfi ennek hallatán mélyen lesütötte tekintetét, majd keserűen kezdte rázni a fejét. Olyasvalami volt ez, melyet sosem fog elfeledni, olyannyira megbánta már tettét. – Akkor miért vagy ennyire ellene? Elvégre te még mindig itt vagy, én sem akarom másképpen.
- Az lehet, Selene. Azonban elfeleded a ténytet, hogy te épp az egyetlen személy ellen vagy, ki valaha is véghezvitte ezt – az öreg még szívesen folytatta volna párbeszédüket, azonban Mira visszatérte okán kénytelen volt abbahagyni. Meglepő módon a lányt ténylegesen idehozta azt a bizonyos követ.
- Szóval, mi a válaszod?
- Nem! – csattant fel Sigil idegességének tettetése által leplezve a magába fojtott röhögést, mely minden valószínűség szerint a teljes sztrádán végigviharzott volna, ha nem szabja idejében az útját.
- De... azt mondtad...
- Vita lezárva, aranyom. Választ akartál, hát most meg is kaptad. Egyébként is, mindjárt szerzünk neked egy fénykardot – amennyiben persze jól emlékezett a kérdéses emeletre, s mint az kiderült – egy jó félóra elteltével – csakugyan meglelték a kérdéses személyt, az egykori Jedi, különös mód, tisztán érezte a férfi jelenlétét.
- Kezdetben furcsállta is az egészszel, nem érzett már senkit ilyen tisztán mióta... ám eddig foglalkozott ezen baljós gondolattal.
- Ehelyett inkább örült neki, hogy nem kell órákig bolyonganiuk a roppant épület keskeny folyosóin, sorra az ajtókon dörömbölve. Ehelyett alig kétpercnyi gyaloglás után a Denon egyetlen kreditmilliomosának ajtajához érhetek, ki csakis kizárólag szerencsejátékokon nyerte döbbenetes vagyonának minden egyes morzsáját.
- Hogy is fogunk bemenni? – fordította a lány kíváncsian Sigil felé a tekintetét, mivel abban biztos volt, hogy a vaskos duracélajtó nem fog csak úgy szélesre tárulni, nem a széles mosolyuknak köszönhetően.
- Hát így – jelentette ki az öreg teljes magabiztossággal. S, ha az ajtó a széles mosoly által nem is, de a férfi iszonyatos erejű erőlkése révén már könnyedén szélesre tárult, jobban mondva egy koréliei söröskupak módjára vágósodott ki a

helyéről. A mindenfelé vagyont, előkelőséget és gazdagságot sugárzó házba beropulva pedig szép módszeresen vágta agyon a minimális létszámú testőrség valamennyi tagját. Ugyanis mind a négyen egy asztal körül fogyasztották ebédjüket, mely történetesen épp a masszív duracéldarab újában állt.

- Remek, most szerezzük meg a kardom, és húzzunk el innen! – közölte a lány, miközben nem túl nagy óvatossággal lépett be a porig rombolt helyiségbe, miközben – a biztonság kedvéért – hevesen pásztázta környezetét az Erő segítségével.

S annak néma sikolyai mindent, csak épp jót nem sejtettek.

Sigil érzékei is hasonlóképp voltak ezzel, ki már gyanította, mi is állhat a háttérben, azonban koránt sem hajlandó azt bárkivel is megosztani, különösen Selene-vel nem. Azonban rövidesen magáról is fényderült mindenre, amikor is óvatos léteik szelíd kopogásának kíséretével megérkeztek a kérdéses helyiségbe, ahol is a férfi göcsörtös agytekevénnyei által sugallt fénykard már szinte epekedve várta őket.

Már amennyiben hisz az ember azon mendemondának, miszerint bármennyire is vágysz valamire, az éppannyira vár téged.

- A francba... – harsogta Selene, amint megpillantotta a helyiség szemközti falába rejtett széfet, mely ennek ellenére már tárva-nyitva állt, mikor beléptek. És nemhogy egy fényszablya, de még egy árva garas sem volt benne, ám csak ekkor vette észre a tényt, miszerint még örülnie is kellene mindennek.

A leginkább egy megalomániás üzletember irodájának tűnő helyiség közepén ugyanis egy dühödt, fekete hajú férfi állt, kinek még a nyakán is látszottak az éktelen haragja közepette kidülledő erei, s egyre feszülő izmai. Tisztán látszott rajta, hogy nem fogynak oly könnyedén elbánni vele, mint az örökkel.

Valamint az a tény is, miszerint az alig harminc éves, edzett férfi már bármikor kész lesújtani rajtuk a kezében lazán tartott fénykarddal.

Melynek vörösesen izzott pengéje.

- Elnézést, megmondaná, mégis hol szerezhetnék fénykardot – kérdezte Jaris az előtte nehézkes léptekkel elhaladó élőlényt, kinek a fajtát még ő, egy hozzá hasonló szabadságharcosból lett úrkalandor sem tudta beazonosítani. Társai eleinte még megmosolyogták ezen felszólalásain, azonban mostanra már be kellett látniuk, hogy idelent sehogyan sem tudnak a kérdéses tárgy nyomára akadni.

Meglepő módon, a különös lény ahelyett, hogy egy jókora, a talajra irányozott köpet után, jóízű nevetés kíséretében elsétált volna, az egyik, a éjszakai homályban úszó épület felé mutatott három kezével is – a nyolcból. Fenn ezúttal hagyta az ilyenkor megszokott, sablonos köszönőszöveget, azonnal az elméletileg régóta elhagyatott épület felé vette az irányt, melyben mégis csak úgy kígyóztak a tömegek.

- Ő lesz az – mutatott rá Carlos az egyik, a roppant, számos helyen már üreges falú csarnokban a portékáit bőszén áruló kereskedőre mutatva izmos karjával, amint jómaguk is beléphettek, jobban mondva befurakodhattak.

Nem meglepő módon Leanának már az agyára ment nincstelenek és kuruzslók sokaságának huzamos kerülgetése, ki azon nyomban meg is örült a ténynek, miszerint a denoni nép áradata egyre csak ritkulni kezdett sebes lépteik folyamán.

Félúton már kezdte furcsállni az egészet, elvégre ők nem lehettek ennyire feltűnőek, sem pedig fenyegetőek.

- Hová tűnt mindenki? – öntötte végül szavakba az aggodalmát Ventris, kis idő elteltével, amikor is már csak néhány lélek tartózkodott a hatalmas épület egyre roskadozó falai közt, ám ekkor egy csapásra minden világossá vált számukra.

Nem ők voltak az egyetlenek, kik fosztogatni jöttek.

A Fekete Nap zsoldosai már oly gyakorisággal fosztották ki Denon gigászi városának örök homály által fedett részét, hogy az itt élők előre meg tudták állapítani a kínos csend, s a különös szél által, mikor is esedékesek ezen rajtaütések. Mivel nem bántottak ténylegesen senkit, ha az nem állt ellen, s általában csak pár koszos sugárvetőt vittek el, a hatóságok semmit sem tettek ellene.

Egyszerűen nem érte meg nekik.

Jaris és kis csapata egyszerűen nem hitte el a helyiségbe beözönlő zsoldosok tömkelegének láttán, hogy ezek a törvényen kívüliek csupán egyetlen instával előttük szándékozzák kirámolni a kereskedőt, kit oly sokáig kerestek.

Nem is haboztak előhúzni a már korábban halálos fokozatra állított sugárvetőiket, azonnal a félnótás csürhe közé lőttek, kik természetesen bőséggel viszonyozták a lézernyalábok feléjük törő, igen pontos áradatát.

S az egyre özőnlő halál vörösés zápora közepette nem csak az vált kérdéssé, hogy megszerzik-e azt a fényszablyát, hanem az is, sikerül-e élve kikászálódniuk innen, vagy elporladnak a lehengerlő túlerő ellenében.

Sigil nem habozott, azonnal előrántotta hajlított markolatú fényszablyáját, majd kibontotta annak lilásan izzó pengéjét, miközben a két, csodás alakkal megáldott nőszemély már kész volt a Sötét Jedire – legalábbis az Erőben lakozó zavar mértékéből, s a vörösen izzó fénykard látványából erre következtettek – zúdítani sugárvetőik pusztító ösztüzét, amikor is a biztonságiak maradéka is akcióba lendült.

A jól megtermett, egyértelműen a férfi által felfogadott zsoldosféleségek azonnal özőnlenni kezdtek a mögötte elhelyezkedő ajtók szűkös nyílásain keresztül, majd kezdtek vaktában tüzelni a betolakodókra.

Ekkorra a kor törte férfi már javában vívta kegyetlen párbaját a hön áhított fénykard tulajdonosával, ki sokkalta ügyesebbnek bizonyult, mint azt Sigil felbecsülte, kinek alaposan meg kellett dolgozni azért, hogy ketté ne hasítsa a sebesen cikázó penge. Eleinte nem is tudott támadni, ezért a rá újra és újra lesújtó kardcsapások védekező közepette azt remélte, társai kisegítik majd, azonban ők a biztonságiakkal voltak hasonlóképpen.

Ráadásul a harmincas évei elején járó férfi hamar rálelt ellenfele gyengéjére, hisz lehet, hatalmas még benne az Erő, ám fizikai tekintetben mára már semmivel sem több egy vénembernél. Ezért egy erőteljes kardcsapásba kezdett, éles szögben irányozva azt Sigil mellkasa felé, kinek ezt mindenképpen háritania kellett, a saját izmaival ellenállva a Sith vastag karjainak erejével.

Nem volt kérdés a végkifejlet.

Hiszen élete folyamán az egykori Jedi oly sokszor került már hasonló helyzetbe, rég megvolt már a bevett taktikája az ilyesfajta helyzetekre. Egy darabig még nekifeszült a levegőt egyenesen a szíve felé hasító pengének, majd hátraszökölt az utolsó pillanatban, mikorra túlságosan is elbízta magát ellenfele. A szinte még fiatal, tapasztalatlan elme a győzelem küszöbén könnyedén elfeledhet arról az aprócska tényről, hogy még mindig veszíthet. Vele sem volt másképpen.

Olyannyira beleélte magát a győzelem mámorába, annak édes ízébe, hogy későn kapott észbe, nem akkor, mikor Sigil hátrébb vetette magát, hanem csupán akkor, mikor a falhoz vágta egy iszonyatos erejű erőlkéssel. S mivel a benne lakozó sötétség ereje táplálta azt – mint mindig, élet-halál helyzetekben – a férfi holtan esett vissza a talajra, teljesen összevérezve annak puha szőnyegét.

Ekkorra már elfogytak az örök, jóval kevesebben voltak, mint azt eleinte hitték hőseink. Megtévesztette őket azon különös taktika, melynek keretien belül mind a nyolcan egyszerre préselték át magukat azokon a bizonyos ajtókon.

- Nos, itt a fénykardod – mutatott rá Sigil a földön már élettelenül fekvő „jedi” vérbefagyott ujjai közt szorongatott, a lány által már hőn áhított fegyverre. Kinek nem kellett sokat tennie az ádáz csata közben, Selene reflexből végzett hattal is a támadók – vagy sokkal inkább védők – közül, az a két lövés pedig már félvállról is ment neki.

- De ez egy sith kardja – szögezte le Mira a teljesen nyilvánvalót, valahogy másképp képzelte el ezt a pillanatot. De már az is sokat dobott volna a helyzeten, ha a most kezébe vett fénykard kék, zöld, lila, sárga, vagy épp hupikék lenne. Ő bármilyen szint könnyű szerrel elfogadott volna, éppen csak a vöröset nem. Ez mindenfajta személyiséget sugárzott róla, egy fiatal Jedi tanonc kivételével.

- Jól vagy? – kérdezte Selene a kor törte embertől, aki még most is hevesen lélegzett, valamint egyre csak izzadt, mintha egy kisebb maratont futott volna. – *Remélem nem* – visszhangzott a twi'lek tudatában. Igazság szerint szívesen agyonlőtte volna a párbaj közepette, de nincs olyan szerencséje, hogy ily könnyen elintézhesse. Ráadásul, ha nem sikerül, azonnal kettészelné, a legjobb esetben.

- Persze, csak már öreg vagyok az ilyesmihez...

- Gránát! – harsogta Carlos a hevesen cikázó lézernyalábok éles morájában, majd az övére csatolt repeszgránát felé emelte kezét, aztán tudatosult benne a tény, hogy az a másik öve volt, mely most ott hever valahol a Reaver fedélzetén. Szerencsére Ventrisnek épp akadt egy feleslege, melyet Dahn helyett is a kiszemelt zsoldosok közé hajított, majd örömteli arccal kísérte figyelemmel, ahogyan azok fejvesztve menekültek egy röpké pillanat erejéig, mielőtt cafatokra szaggatta volna őket a robbanás iszonyatos ereje. S azok nyomban betérítették a helyiséget.

És ez bőven elég elterelésnek bizonyult Fenn számára, hogy megkezdesse ámokfutását a Fekete Nap zsoldosai által már rég – persze csak véletlenül – agyonlőtt kereskedő pultjához, de így is heves ellenállásba ütközött egy jókora rodián és egy nálánál is hatalmasabb weequay személyében. Kinek könnyű szerrel hasította keresztül az E-11-es sugárvetőjének vörösösen izzó lézernyalábja, miközben egy jókora jobbegyenesssel rendezte a másik, nem túl szimpatikus idegent. Ezután már

nem volt más dolga, mint a két hústorony testének a földdel való, nem túl barátságos találkozásakor átvetni magát a pult túloldalára, majd magához ragadnia az a mögött lapuló fénykardot a mellette csak centikre elhúzó lövések záporában.

S azokat már könnyű szerrel pattinthatta vissza azokra, kik útjukra szabadították azokat, amint kibontotta újonnan szerzett kardjának zöldesen izzó pengéjét. És jóllehet, sok ideje nem tartott már ehhez hasonlót kezében, de mégis tökéletesen forgatta azt, ívelt csapásokkal felelve a lassan már minden oldalról özönlő fenyegetésre. Teljes mértékben úgy érezte, mintha újonnan szerzett szablyája a karja meghosszabbítása lenne, mintsem rég elfeledett énjének utálatos fegyvere.

- Fenn, ideje mennünk – törte meg Leana éles, határozott hangja az éktelen robajt, s most teljességgel igaza volt, itt már nem maradhatnak meg túl soká. A hatóságok ugyanis már megelégtették a vérontást, egy meglehetősen elegáns, és a részükről igencsak kényelmes megoldással előállva:

Miért kockáztatnák egyetlen emberük életét is, mikor egyetlen, a magasból érkező lövéssel porig rombolhatják az egész épületet?

Hőseink, a lány figyelmeztetésének köszönhetően az utolsó pillanatban ugyan, de kiértek a az roppant méretű csarnokból, mielőtt az a fejükre szakadt volna vészjósló omladozását követően. Ráadásul így véget ért az öldöklés, a Fekete Nap zsoldosai a holtak közt könyvelték el őket, akárcsak bajtársaik sokaságát, s a saját dolgukra eredtek. Ennek köszönhetően a hatóságok is nagyjából eddig szándékoztak foglalkozni az esettel.

- Ez könnyen ment...

Fél óra elteltével:

Mindkét csapatot meglepően érte a tény, miszerint egyszerre értek fel a leszállórámpához, ahol is a Reavert hagyták, valamint az, hogy nem loholt a fél Birodalom, vagy Fekete Nap, vagy a Denon rendőrségének valamennyi képviselője.

- És, hogy ment? – intézte a kérdést Jaris felé, szemei kíváncsi pillantásának kíséretében. – Megszereztétek azt a kardot?

- Még szép hogy! – nevetett fel diadalittasan Jaris, majd büszkén – és rendkívül meggondolatlanul – kibontotta hajlított markolatú kardjának zöldesen izzó pengéjét, melyet alaposan megbámultak a népek, azonban senki sem tett semmit, hőseink hatalmas szerencséjére. – És ti megtaláltátok azt a fickót?

- Természetesen, sőt, el is szórakoztunk vele egy darabig – mosolyodott el Sigil. – Azonban lenne egy kis problémánk – fejtette ki az esetet, miközben kérdővé vált Fenn tekintete. Azonban az öreg helyett Mira szándékozott válaszolni a kérdésre.

- Piros – jelentette ki durcásan. – Ez nem egy Jedi színe.

- Akkor fogd az enyémet, ennek amúgy is rövidebb a markolata – tehát a pengéje is – könnyebben boldogulsz majd vele – ekkor nemes egyszerűséggel odadobta a tőle még mindig tíz-tizenöt méterre álló lánynak az újonnan szerzett kardot, ki teljesen érthető módon hasonlóképp cselekedett.

- Köszí – fejezte ki Wess háláját az egykori mesterének.

- Semmiség, engem a színe már amúgy sem érdekel – mindannyian tudták, miért, még Sigil is kikövetkeztette ekkorra. Ennek köszönhetően minden tökéletes volt egy röpké pillanat erejéig. Megszerezték a kérdéses kardokat, egyikük sem sérült meg, sőt, még a helybeliek emlékezetébe is sikerült bírniuk magukat.

Egyszer, s mindenkorra. Egyszóval széles mosoly ült Fenn arcán, egészen addig a pillanatig, míg a Reaver leszállórámpájára nem emelte a tekintetét.

- Hol van a hajóm?!